

Měsíc po ukončení studie se bývalý dozorce (Hellmann - jeden z těch horších) účastnil rozhovoru s bývalým vězňem č. 416 (Clay - držel hladovku).
Díl se jmenoval "819 udělal špatnou věc" a byl vysílán pořadem Chronolog:

Jakmile Hellmann popsal svou transformaci do role dozorce, Clay přešel do útoku a na závěr dodal řízení - "Jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá".

H: "Jakmile si dáš uniformu a dostaneš roli, tím myslím práci, která říká, tvým úkolem je udržet tyto lidi na uzdě, pak jistě nejsi stejná osoba, jako když jsi oblečený do civilních šatů a v jiné roli. Opravdu se tou osobou staneš, když si oblečeš khaki uniformu, nasadíš brýle, vezmeš obušek a hraješ svou roli. Je to tvůj kostým a ty se musíš chovat podle něj, když si ho oblečeš."

C: "Zraňuje mě to, myslím tím, že mě to zraňuje teď v přítomném čase, zraňuje mě to."

H: "Jak tě to zranilo? Jak tě to zraňuje? Jen pomyšlení, že lidé mohou být takoví?"

C: "Jo. Dává mi to na vědomí něco, co jsem nikdy nezažil z první ruky. Četl jsem o tom, četl jsem o tom hodně. Ale nikdy jsem to nezažil z první ruky. Nikdy jsem neviděl nikoho se takhle změnit. A já vím, že jsi dobrý chlap. Víš? Chápeš?"

H [s úsměvem vrtí hlavou]: "Nevíš to."

C: "Vím, já to vím, že jsi dobrý chlap. Nepochopil jsem to špatně..."

H: "Tak proč mě nenávidíš?"

C: "Protože vím, v co se můžeš proměnit. Já vím, co jsi ochoten udělat, když si řekneš: "No dobře, nebudu nikomu ubližovat. No jo, to je omezená situace, nebo za dva týdny je to za námi.""

H: "No, a co bys udělal v té situaci ty?"

C [pomalu a opatrně formuluje každé slovo]: "Já nevím. Nemůžu říct, že vím, co bych udělal."

H: "Mohl bys..."

C [skáče do řeči]: "Já si nemyslím, nevěřím, že bych byl tak vynalézavý jako ty. Nemyslím si, že bych při té činnosti uplatnil tolik představivosti. Chápeš?"

H: "Ano, já..."

C: [opět ho přerušuje]: "Myslím, že kdybych byl dozorcem já, nebyl by to takový mistrovský kus!"

H: "Nevšiml jsem si, že by to napáchalo nějaké opravdové škody. Bylo to ponižující a bylo to součástí mého osobního malého experimentu, abych viděl, jak můžu hm..."

C: [nevěřičně]: "Tvého osobního malého experimentu? Proč mi o tom něco nepovíš?"

H: "Prováděl jsem své vlastní malé pokusy."

C: "Řekni mi něco o svých malých experimentech, jsem zvědavý."

H: "Dobře, chtěl jsem vidět, jaký druh slovního napadání za daných okolností lidé přijmou, než začnou protestovat, než se začnou bránit. A překvapilo mě, že nikdo

neřekl nic, aby mě zastavil. Nikdo neřekl: "Páni, nemůžeš mi říkat takové věci, je to hnusné." Nikdo to neudělal, jen prostě přijali to, co jsem řekl. Řekl jsem:

"Běž a řekni tomu člověku do očí, že je špína na zemi," a oni to bez řečí dělali. Bez řečí dělali kliky, seděli v díře, týrali se navzájem, protože jsem to od nich

vyžadoval, a vůbec nikdo nezpochybnil moji autoritu. A to mě opravdu šokovalo. [Jeho oči se zalijí slzami.] Proč ti lidé něco neřekli, když jsem je začal zneužívat?

Začal jsem se chovat tak barsbarsky, a přesto mi nikdo nic neřekl. Proč?"

Zimbardo, 2006, str. 242-243